

CALEA MĂNTUIRII

Săptămânal editat de Centrul de Studii Teologice-Istorice și de Prognoză Pastoral-Misionară al Facultății de Teologie Ortodoxă Arad.
Redactor fondator (1935): Preot Ilarion V. Felea. Apare cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului Timotei, Arhiepiscopul Aradului

EDITORIAL

Luther, Luther, ce ai făcut? (I)

Cred că acestea au fost cuvintele cu care Hristos Domnul l-a întâmpinat pe „marele” reformator Luther când s-a înfățișat la judecata particulară. Și iată de ce:

Cu câteva săptămâni în urmă mi-a fost dat să asist la o scenă de un grotesc absolut. În trenul cu care mă întorceam de la un simpozion dedicat dialogului interreligios și intercultural, un predicator neoprotestant ambulant își arăta zelul predicatorial într-unul din compartimentele vagonului în care mă aflam. Acesta perora pe diverse teme pe care doar delirul predicatorial în care se afla i le scotea în lumină din întunecimea minții sale. Asta, bine-nțeles, în fața unei audiențe ortodoxe. În mixtul de teme abordate în mod eretic și incult se înscriau afirmații de genul: „Ce atâta Treime și Maria?”; „Există doi dumnezei: diavolul și Hristos!”; „Preoții și episcopii au apărut în secolul al VI-lea”; „Hristos i-a muștrat pe preoți” (ortodocși - lăsa el să se înțeleagă); „Hristos urăște Tradiția și sărbătorile” și multe alte anomalii cu iz doctrinar. Mai grav este faptul că la întreaga scenă asista un pastor neoprotestant, dascăl de teologie, care nu doar că nu îl pune la punct pe coreligionarul „plin de duh mărturisitor”, dar chiar îi încuraja delirul, în speranța convertirii vreunui ortodox slab de înger.

Nu știam că scopul scuză mijloacele - pardon: prostia - nu credeam că în comunitățile neoprotestante se mai practică și acum spălarea creierelor, că neoprotestanții de astăzi nu mai cred în Sfânta Treime, că au înlocuit această credință cu una de tip dualist-manicheic, în care Dumnezeu și diavolul se află pe același plan, egali în putere. Doamne ferește: de aici până la satanism nu mai este decât un pas.

Nu știam că sacerdoțiul Bisericii lui Hristos apare în secolul al VI-lea,

când paginile Sfintei Scripturi a Noului Testament (Faptele Apostolilor și epistolele pauline, de exemplu) sunt pline de amintirea instituirii treptelor clerului: diaconi, preoți și episcopi hirotoniți de Sfinții Apostoli și de ucenicii lor.

Nu știam că preoții pe care Hristos îi muștra în mod aspru erau proprii Săi preoți creștini *avant la lettre* și nu cei evrei de la Templul din Ierusalim. La acest din urmă exemplu, care trădează o lipsă crasă de cultură teologică și de logică și pe care l-am mai auzit în trecut, am crezut că s-a renunțat în polemica sectară împotriva Bisericii, însă folosirea lui m-a convins că în recuzita apologetică neoprotestante există același argumente prăfuite și lipsite de orice valoare teologică și logică.

Nu știam că Domnul Hristos urăște Tradiția și sărbătorile. Eu știam că El nu prefera scriitura (Atenție! nu Scriptura). Știam că nu a scris nimic, decât pe nisipul atât de mișcător de la malul mării, iar ceea ce s-a scris mai târziu de către Sfinții Apostoli și care acum formează Sfânta Scriptură s-a născut din Tradiția Bisericii și mai știu că fixarea canonului biblic s-a făcut în Sfintele Sinoade, la care participau niște Părinți ai Bisericii - apropo! înainte de secolul al VI-lea. Așadar, Biserica este cea care a dat Scriptura, pentru că din mulțimea scrierilor apărute în primele secole doar unele au ajuns să formeze canonul biblic, iar selecția acestor cărți a fost făcută de Biserică prin Sfinții Părinți (episcopi!).

Iar dacă Hristos urăște sărbătorile nu ar fi respectat rânduielile cultice iudaice (închinarea la Tempu, tăierea împrejur, inclusiv Bar Mitzvah), nu s-ar fi urcat la Ierusalim în mai multe

Continuare în pagina 2

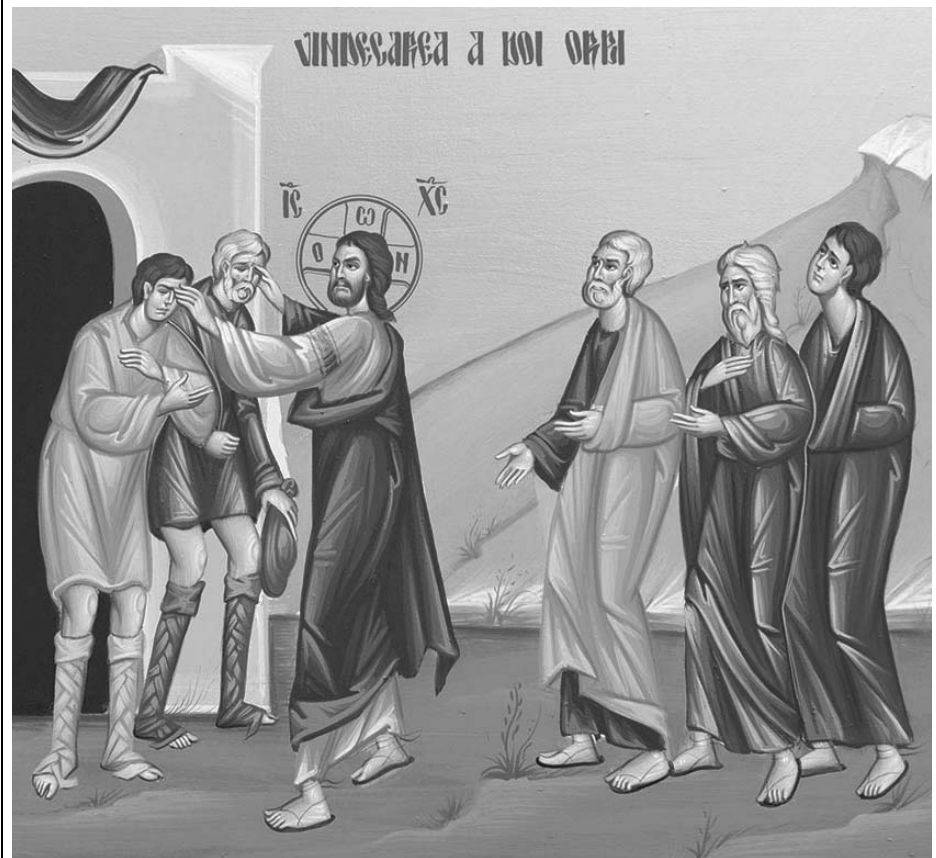
Arhid. Caius CUȚARU

PREDICA

Credința ca putere și credința ca slăbiciune

Duminica a VII-a după Rusalii

„Plecând Iisus de acolo, doi orbi se țineau după El strigând și zicând: Miluiește-ne pe noi, Fiule al lui David. După ce a intrat în casă, au venit la El orbii și Iisus i-a întrebat: Credeți că pot să fac Eu aceasta? Zis-au Lui: Da, Doamne! Atunci S-a atins de ochii lor, zicând: După credința voastră, fie vouă! Și s-au deschis ochii lor. Iar Iisus le-a poruncit cu asprime, zicând: Vedeți, nimeni să nu știe. Iar ei, ieșind, L-au vestit în tot ținutul acela. Și plecând ei, iată au adus la El un om mut, având demon. Și fiind scos demonul, mutul a grăit. Iar mulțimile se minunau zicând: Niciodată nu s-a arătat așa în Israel. Dar fariseii ziceau: Cu domnul demonilor scoate pe demoni. Și Iisus străbătea toate cetățile și satele, învățând în sinagogile lor, propovăduind Evanghelia împărăției și vindecând toată boala și toată neputința în popor.” (Matei 9, 27-35)

Încercările de definire a credinței surprind multiple aspecte, manifestări ale acesteia, dar o viziune nefragmentată, deplină în care credința ca putere a omului se manifestă în mod firesc, o oferă Sfintele Evanghelii. În acestea credința e surprinsă și în posibilitatea în care ea este admirată de Fiul lui Dumnezeu („La nimeni în Israel n-am găsit atâta credință” (Mat. 8, 10); „...mare este credința ta, fie ție după cum voiești” (Mat. 15, 28), dar și în ipostaza în care ea, deformată fiind, e condamnată atunci când formalismul fariseic e judecat de Mântuitorul ca fiind o cale pe care cel care crede nu trebuie să pășească. Credința o aflăm și în virtutea care străpunge inerția etnică, socială, genetică sau de altă natură, dar și în puținătatea ei, atunci când puterea omului devine neputință.

Dacă de multe ori, în orizontul lumii desacralizate, credința e identificată

cu probabilitatea, are o parte de incertitudine, totuși vindecările minunate pe care Domnul Iisus Hristos le-a săvârșit ne arată că normalul, firescul, la care omul este chemat e direct proporțional cu credința. Credința este acoperirea omului, e dovada implicării omului în vindecarea pe care o primește: „După credința voastră fie vouă” (Mat. 9, 29). Cuvintele Mântuitorului adresate celor doi orbi dezvăluie viul relației care trebuie să existe între Dumnezeu și om. Dumnezeu cuprinde făptura umană în darul Său, dar transfigurarea acesteia nu se produce în mod mecanic. Omul este chemat la o perspectivă a libertății. Este chemat să lucreze, să vieze în darul lui Dumnezeu. Este chemat să depășească, prin credință, evidența realității care îl înconjoară și să-L afle pe Dumnezeu.

Continuare în pagina 2

Pr. Radu SCÂNTEIE

Din sumar

- ▶ Schimbarea la Față sau Probajdia (6 august) pagina 3, Ioan-Claudiu Moca
- ▶ Sfânta Treime: „La început a fost iubirea” pagina 3, Victor Micluța
- ▶ Știri pagina 4

Luther, Luther, ce ai făcut?...

Urmare din pagina 1

rânduri cu ocazia Paștelui iudaic și nu L-ar fi trimis, de la Tatăl, pe Duhul Sfânt la Rusalii asupra Maicii Domnului și a Sfinților Săi Ucenici și Apostoli pentru a întemeia Biserica Sa în mod văzut.

Cât o privește pe Născătoarea de Dumnezeu, cei care îndrăznesc să mai afirme asemenea ineptii despre persoana sa sunt cei mai de plâns dintre oameni. Și mă explic de ce. În urmă cu două luni m-am aflat în Iran la un dialog cu teologii musulmani șiții din Qom. În mai multe rânduri, aceștia ne-au vorbit despre Maica Domnului, spunând că o cins-

tesc, că e prezentă în Coran într-o sură specială dedicată ei, din care ne-au și recitat: Sura Mariei, și că o recunosc a fi pururea fecioară. Deși cunoșteam aceste aspecte ale doctrinei islamice (*kalam*), la auzul acestei numiri mintea mi-a zburat la „frații” noștri neoprotestanți, care nu-i acordă numirea de mai sus și mă gândeam cât este de trist ca cei care poartă Coranul sub braț să o numească pururea fecioară, iar cei care poartă Biblia sub braț să nu-i acorde acest statut. Și atunci cum să nu fie de plâns niște așa-ziși creștini care în privința cinstirii Maicii Domnului se

afă mai prejos de adeptii islamului, o religie care are unele tangențe cu creștinismul, mariologia aflându-se printre ele.

- va urma -

Notă:

1. Am rămas surprins să aud o asemenea mărturisire aberantă, chiar și din perspectiva unei credințe neoprotestante, mai ales că în ultimul timp am întâlnit mai mulți pastori din diferite confesiuni neoprotestante, care păreau mai mult decât rezonabili, fiind interesați unii dintre ei de Sfinții Părinți ai Bisericii noastre. Acest interes m-a bucurat nespun, crezând că nu se poate ca un asemenea interes să nu se traducă într-un influx pozitiv asupra propriilor credincioși.

Credința ca putere și credința ca slăbiciune

Urmare din pagina 1

Este chemat să-și depășească condiția, care la un moment dat al existenței sale îl marchează, și să caute adevărul ultim și viața nesfârșită de la Dumnezeu. Dacă cei doi orbi ar fi căzut total în inerția orbirii lor, dacă n-ar fi provocat milostivirea lui Dumnezeu prin credința lor, lumina Celui Atotputernic nu s-ar mai fi revărsat asupra ochilor lor.

Deci, credința nu e o notă de expectativă, ci e dinamismul echilibrat al căutării lui Dumnezeu, și implicit al propriei firi.

Credința, ca lucrare a omului, trebuie ferită și de formalism (caz în care ea devine fanatică, distrugătoare, lipsită de miezul ei, adică de iubire), dar și de pietism (caz în care orice trăire sentimentală, oricât de deviată ar fi, e promovată – în lipsa unui discernământ dogmatic - ca manifestare a credinței). În cazul fanatismului, fari-seismului, credința devine orbire duhovnicească, iar în cazul pietismului ea devine muțenie duhovnicească.

Împătimirea vieții, a firii îl duce pe om într-o stare de amorțire, în care ascușul credinței se pierde și astfel existența omului nu mai este ghidată în sensul înduhovnicirii, îndumnezeirii, ea cade sub imperiul materialismului. Credința mai poate fi prezentă doar în forma ei exterioară, situație în care ea devine nu vedere, ci orbire.

Trăirea patimilor îl aruncă pe om într-o incertitudine a trăirilor, când conform firii (în virtutea puterilor naturale), când împotriva firii (patima fiind pornire împotriva firii). Omul, aflat în confuzie, alege, conform unei experiențe exterioare a credinței, cele mai ușoare trăiri, care de cele mai multe ori sunt fundături.

Deci, credința poate ajunge la măsura în care Dumnezeu îi răspunde cu darul cel mai presus de fire, dar poate ajunge și la măsura slăbiciunii, în care, bolnavă fiind, provoacă îmbolnăvirea întregii firi.

Credința este sănătatea firii.

ADMITERE LA FACULTATEA DE TEOLOGIE ORTODOXĂ „ILARION V. FELEA” DIN ARAD

PROGRAMUL DE LICENȚĂ: TEOLOGIE ORTODOXĂ PASTORALĂ (8 SEMESTRE)

Admiterea candidaților se face în două etape, pe baza documentelor cerute de Anexa – Acte necesare admitere (vezi mai jos):

ETAPA 1: Proba eliminatorie

1. Vizita medicală – o comisie formată din doi medici specialiști și duhovnicul facultății va evalua, în ziua stabilită în programul de desfășurare a admiterii, documentele medicale de la dosarul candidatului, la care se adaugă și un interviu care să ateste calitățile psihologico-duhovnicești cerute de reglementările canonice, legislative și regulamentare ale Bisericii Ortodoxe Române. Astfel, fiecare candidat va primi viza *Admis* sau *Respins*, în funcție de cele constatate;
2. Muzică și dicție – o comisie formată din profesorul de muzică bisericească și unul de limba română va evalua, prin interviu, în ziua stabilită în programul de desfășurare a admiterii, calitățile muzicale și dicția candidaților. Astfel, fiecare candidat va primi viza *Admis* sau *Respins*, în funcție de cele constatate.

NOTĂ: Nu vor susține proba eliminatorie de **Muzică și dicție** absolvenții Seminariilor teologice, personalul clerical și cel monahal. Candidații respinși la oricare din probele eliminatorii **nu** pot depune contestații fiind excluși din examen.

ETAPA 2: Proba scrisă

Candidații declarați admiși la cele două probe din etapa 1, vor susține în ziua programată, un examen scris la disciplina **Teologie Dogmatică** (după tematica stabilită de Patriarhia Română – vezi **Anexa: Tematică admitere**).

Calcularea mediei examenului de admitere se va face astfel:

50% nota de la Proba scrisă + **50%** media examenului de bacalaureat = media de admitere.

Ocuparea locurilor scoase la concurs se va face în ordinea descrescătoare a mediei astfel rezultate. Pentru ultimul loc bugetar cât și pentru cel cu taxă (din cifra

de școlarizare aprobată), la medii egale, se va lua în considerare nota obținută la proba scrisă, fiind declarat admis cel cu media cea mai mare.

Programare calendaristică 2016:

Sesiunea I:

Înscrieri: 18 iulie – 28 iulie 2016 la sediul Facultății (str. Academia Teologică nr. 9, tel 0257.285855)

Etapa I (vizita medicală, muzică și dicție) – **29 iulie 2016**

Etapa II (examenul scris la disciplina Teologie Dogmatică, cf. tematicii anunțate) – **30 iulie 2016**

Contestații – 30 iulie 2016

Afișarea rezultatelor finale – 1 august 2016

Sesiunea a II-a

Înscrieri: 2 – 8 septembrie 2016 la sediul Facultății (str. Academia Teologică nr. 9, tel 0257.285855)

Etapa I (vizita medicală, muzică și dicție) – **9 septembrie 2016**

Etapa II (examenul scris la disciplina Teologie Dogmatică cf. tematicii anunțate) – **10 septembrie 2016**

Contestații – 10 septembrie 2016

Afișare rezultatelor finale – 12 septembrie 2016

ANEXA – ACTE NECESARE ADMITERE

Acte studii LICENȚĂ 2016

1. dosar plic;
2. cerere de înscriere tip (de la comisia de înscriere);
3. diploma de bacalaureat sau echivalenta acesteia în original și xerocopie legalizată;
4. foaia matricolă a anilor de liceu în original și copie legalizată;
5. diploma de licență sau echivalenta acesteia în original și copie legalizată, pentru absolvenții de facultate;
6. foaia matricolă a anilor de licență în original și copie legalizată;
7. diplomă de atestat sau echivalenta acesteia în original și copie legalizată, pentru absolvenții Seminariilor Teologice;

8. certificat de naștere în copie legalizată;

9. certificat sau adevărîță de botez;

10. certificat de căsătorie în copie legalizată – unde este cazul;

11. carte de identitate – copie

12. recomandarea Consiliului parohial (formular tip) din parohia de proveniență a candidatului;

13. binecuvântarea arhierescă, din partea chiriarhului locului din eparhia de unde provine candidatul;

14. adevărîță medicală – tip – apt pentru înscrierea la facultate

15. aviz psihologic de la un cabinet de specialitate;

16. 4 poze tip buletin color;

17. taxa de înscriere: 80 lei;

18. adevărîță de la locul de muncă pentru cântăreți, preoți sau monahi.

TEMATICA EXAMENULUI DE ADMITERE ÎN FACULTĂȚILE DE TEOLOGIE ORTODOXĂ 2016

SPECIALIZAREA TEOLOGIE ORTODOXĂ PASTORALĂ

1. Sfânta Scriptură și Sfânta Tradiție. Raportul dintre ele.
2. Despre Sfânta Treime: temeuri bibice și contribuții patristice la definirea acestei dogme;
3. Crearea lumii văzute. Crearea omului.
4. Starea primordială a omului. Chip și asemănare.
5. Unirea ipostatică și consecințele ei.
6. Răscumpărarea și aspectele ei.
7. Mântuirea subiectivă.
8. Biserica, întemeierea, constituția și însușirile ei.
9. Sfintele Taine, considerații generale și particulare.
10. Sfânta Euharistie: caracterul de taină și cel de jertfă.

Bibliografie:

Pr. prof. dr. Isidor TODORAN, Arhid. prof. dr. Ioan ZAGREAN, *Teologia Dogmatică* (manual pentru Seminariile Teologice), Ed. Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1991 și edițiile următoare (Cluj și Galați).

Schimbarea la Față sau Probajdia (6 august)

Mântuitorul Iisus Hristos a venit pe pământ îmbrăcat în trupul nostru, a trăit asemenea nouă, și-a început activitatea Sa publică la vârsta de 30 de ani, a luat parte la nunta din Cana Galileii împreună cu Maica Sa. S-a întristat văzând mulțimile ca pe niște oi fără păstor, și, obosit de cale, S-a așezat să se odihnească la fântâna lui Iacov.

Timpu ca Mântuitorul Să-și încheie pe pământ lucrarea Sa începută cu primele Sale cuvinte „*Pocăiți-vă că s-a apropiat împărăția cerurilor*” (Matei IV, 17) s-a apropiat. Cuvântul Său dumnezeiesc a fost vestit mai mult de trei ani prin satele și cetățile lui Israel ca acestea să cunoască că de la Dumnezeu a venit și voia lui Dumnezeu o împlinește. Cu toate că Tatăl, la Botez, a vestit prin Ioan „*Acesta este Fiul Meu cel iubit întru care am binevoit*” (Matei III, 17), prin cuvântul Său a uimit pe cei ce-L ascultau, deoarece „*nicodată n-a grăit un om așa ca omul acesta*” (Ioan VII, 46), cu toate că: „*muții vorbesc, ciungii se însănătoșează, ologii umblă și orbii văd*” (Matei XV, 21).

După ce Le-a spus ucenicilor Săi despre toate cele ce I se vor întâmpla și văzând că ucenicii S-au întristat zicând: „*Doamne fii milostiv cu Tine Însuși! Să nu se întâmple cu Tine una ca asta*” (Matei XVI, 22), S-a gândit că a venit vremea Să le descopere frumusețea împărăției pe care Le-a vestit-o pentru ca vederea suferințelor Sale să nu-i descurajeze.

După cum relatează Sfintele Evanghelii, Mântuitorul a luat cu El trei dintre ucenicii Săi: „*Și după șase zile a luat Iisus cu Sine pe Petru, pe Iacov și pe Ioan și i-a dus la o parte pe un munte foarte înalt*” (Matei XVII, 1) să se roage, și când se ruga „*s-a schimbat la față înaintea lor și a strălucit fața Lui ca soarele*” (Matei XVII, 2), „*iar veșmintele Lui s-au făcut strălucitoare, foarte albe ca zăpada, cum nu poate înălbi așa pe pământ înălbitorul*” (Marcu IX, 2-3). Hainele albe ca zăpada sunt faptele și minunile Mântuitorului.

Spre uimirea celor trei ucenici, Mântuitorul stătea de vorbă cu doi bărbați, Moise și Ilie, în timp ce un nor luminos i-a umbrit și un glas din nor s-a auzit: „*Acesta este Fiul Meu Cel iubit*

întru care am binevoit, pe Acesta Să-L ascultați” (Matei XVII, 5).

Ucenicii, fiind impresionati de aceste fapte și de acest nor minunat, n-ar fi vrut să se mai despartă, ceea ce îl face pe Petru să exclame: „*Doamne bine este să fim aici! De voiești, să facem aici trei colibe: Tie una, lui Moise una și una lui Ilie*” (Matei XVII, 4).

Schimbarea la Față a Mântuitorului Iisus Hristos a avut loc pe muntele Taborului, care pentru un dreptcredincios este Biserica. Sfânta Scriptură ne descrie Biserica cu următoarele cuvinte: „*A adormit Iacov, și a visat că parcă era o scară sprijinită pe pământ, iar cu vârful atingea cerul, iar îngerii lui Dumnezeu, se suiau și coborau pe ea... Și spăimântându-se Iacov a zis: Cât de înfricoșător poate să fie acest loc!... Aceasta nu e alta fără numai casa lui Dumnezeu, aceasta e poarta cerului*” (Facere XVIII, 12-17). În această casă a lui Dumnezeu și poartă a cerului, Mântuitorul ne cheamă și ne așteaptă ca și pe Apostolii Săi: Iacov, Petru și Ioan spre a-L vedea în toată strălucirea Sa, prezent în mijlocul nostru, jertfit pe Sfânta Masă sub forma pâinii și a vinului, înconjurat de cetele îngeresti în chip nevăzut, revărsând din darurile Sale cele bogate, ca și atunci când era pe pământ, peste toți aceia care vin aici și-I ascultă învățătura.

Sfântul Ioan Gură de Aur numește

biserica în diferite chipuri: „*Ea este un paradis, un rai nemaivăzut, mult mai desăvârșit decât cel de la început, fiindcă în raiul bisericii nu mai este un șarpe amăgitor, ci un Hristos Învățător, nu o Evă dărâmatoare ci o Biserica prin care omul se înalță. Ea este o corabie, mai presus de corabia lui Noe. Căci dacă în Biserica a intrat un lup iese afara oai, dacă a intrat un șarpe iese mieluşel, nu pentru că s-a schimbat natura, ci pentru că este depărtată răutatea păcatelor*”.

Sfântul Vasile cel Mare, un alt părinte bisericesc, ne spune: „*Vino acum la Iisus, la medicul ceresc, intră în acest locaş de tămăduire al Lui și vezi aici mulțimea celor ce zac ... Și pentru că acest Iisus, care este medicul, este însuși Cuvântul lui Dumnezeu, El prepară leacuri pentru bolnavii Lui, nu din sucurile ierburilor, ci din sfințenia cuvintelor din cărțile care se citesc aici în Biserica*”.

Fericitul Augustin spune că: „*În timpul de față, Biserica este locul de adăpostire pentru sufletul rănit mortal de păcate. Oare nu aici a venit vameşul cel plin de păcate și stând cu capul în jos, bătându-și pieptul se ruga zicând: Dumnezeu milostiv, fii mie păcătosului?*” (Luca XVII, 12).

Biserica, spune Sfântul Ciprian, este maica noastră a tuturor: „*Cine n-are biserica de mamă, nu poate avea pe Dumnezeu de tată...Căci ea ne renaște prin har, și ne altoiește în Hristos, Bi-*

serica este maica rugătoare și iertătoare care învață fără greșală înțelepciunea lui Dumnezeu. Biserica este stâlpul și întărirea adevărului” (I Timotei III, 15).

Sfântul Ioan Gură de Aur și alți Sfinți Părinți ne-au îndrumat spre Biserica, prin povățuirile lor zicând: „*Purtați grijă de propriul vostru suflet și mântuiți-vă unul pe altul. Când este vremea slujbei mergi în fața casei fratelui întru Hristos și stai în picioare în fața tindei lui și oprește-l când vezi că iese. Și chiar de-ți va număra nesfârșite nevoi, tu să nu-l lași să se ducă și nici să nu-i îngădui să pună mâna pe ceva lumesc înainte de a fi mers la Biserica. Și chiar dacă se va lua la ceartă cu tine, să-i spui că celelalte lucruri le va face mai ușor, dacă va fi părtaș la rugăciuni și dacă se va bucura de binecuvântarea preoților. Și venind cu el la Sfânta Masă vei avea plata dublă; pentru venirea ta la Biserica și pentru venirea celui ce l-ai adus*”.

Mântuitorul, prin Schimbarea Sa la Față, face un act de supremă voință pentru a determina sufletele oamenilor să aibă încredere în Dumnezeu. Sărbătoarea Schimbării la Față are o mulțime de explicații, făcând parte din ciclul minunilor săvârșite de Mântuitorul Iisus Hristos asupra propriei Sale persoane, demonstrând că este Dumnezeu Adevărat pentru credincioși, Creator adevărat pentru natură, Stăpân și Atotputernic al vieții vremelnice și a celei veșnice, Adevăratul și unicul Mesia pentru cei adormiți din veac în nădejdea mântuirii.

Schimbarea la Față este repetiția generală a Învierii Mântuitorului dintre morți și a Înălțării Sale la Slava Tatălui, este revelația directă a Mântuitorului și a Sfintei Treimi, este punctul suprem până unde poate ajunge mintea și gândirea credinciosului.

Schimbarea Feței Domnului Iisus arată prezența permanentă a înțelepciunii divine în univers.

Schimbarea la Față a Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos să ne îndemne pe toți pe acest drum al schimbării în bine, a vieții noastre duhovnicești, și să ne călăuzească pașii spre acest munte al Taborului care este Biserica.

Ioan-Claudiu MOCA

Sfânta Treime: „La început a fost iubirea”

Învățătura despre Sfânta Treime a constituit de la începutul Creștinismului centrul gândirii teologice. Mari Părinții ai Bisericii au fost preocupați în mod deosebit de această învățătura eclezială centrală.

În teologia românească cel care a arătat o predilecție aparte referitoare la Sfânta Treime a fost părintele Dumitru Staniloae. Așadar, în peisajul teologiei contemporane părintele Dumitru Staniloae este teologul, prin excelență, al Sfintei Treimi.

De altfel toată opera sa este o uriașă strădanie de a așeza în centrul vieții spirituale a creș-

tinismului ortodox de astăzi taina negrăită a Sfintei Treimi. Ca și pentru Sfântul Maxim Mărturisitorul pe care l-a tradus și comentat în românește, această dogmă nu a constituit pentru marele nostru teolog o temă izolată, reflexele ei deslușindu-se în fiecare capitol de teologie dogmatică pe care l-a dezvoltat.

El arată în cel mai autentic duh ortodox existența în sânul Sfintei Treimi a unității ființiale absolute, dar și a distincției ipostatice absolute.

Și vorbind ca nimeni altul în teologia creștină contemporană

despre valoarea infinită a persoanei, despre adâncul ei și văzând în om chipul nemuritor al lui Dumnezeu, a putut vorbi și despre iubire al cărei izvor unic este Sfânta Treime, pe care chiar el o numește „Structura supremei iubiri”.

Deci nu trebuie să ne surprindă faptul ca el vorbind despre Sfânta Treime, spune că a vorbi despre Ea înseamnă a afirma existența unui început al iubirii absolute, care coincide cu însăși Iubirea absolută și veșnică a Sfintei Treimi. Așadar, la început a fost iubirea, fiindcă iubirea interpersonală Treimică

a precedat creația, dar tot ea se afla la temelia existenței sau a creației lui Dumnezeu.

Așa cum spunea părintele Dumitru Stăniloae, existența creată pentru a atinge scopul pentru care a fost adusă la existență are nevoie de un efort al libertății.

Puterea de a rămâne în această comuniune a primit-omul tot de Dumnezeu Treimic, căci una din Persoanele Treimice, Logosul, Și-a înpropriat umanitatea, jertfindu-Se pentru omul căzut și ridicându-l pe acesta la plinătatea vieții Sale veșnice, a îndumnezeirii, care

înseamnă o veșnică creștere în iubire.

Citind cartea cu același nume, oamenii vor putea în paginile ei multă inspirație pentru gândirea lor, precum și un orizont larg al cunoașterii, în general. Ei vor ajunge să înțeleagă că la temelia acestei lumi, a întregii existențe, care pare a fi tot mai zbuciumată și mai dezbinată, se află totuși o iubire veșnică desăvârșită și atotputernică: cea a Preasfintei Treimi, Care poate vindeca bolile spirituale de care suferă omenirea contemporană.

Victor MICLUȚA

ȘTIRI

Slujbă de pomenire a Majestății Sale Regina Ana a României, la Arad

Luni seară, 1 august, în Catedrala arhiepiscopală din Arad, Înaltpreasfințitul Părinte Timotei, Arhiepiscopul Aradului, înconjurat de soborul de preoți catedrali, a săvârșit o slujbă de pomenire în cinstea Majestății Sale Regina Ana a României.

La finalul slujbei, Înaltpreasfințitul Părinte Timotei a evocat prin cuvinte alese viața și personalitatea Reginei Ana a României, amintind că de multe ori a vizitat aceste părți ale Aradului, mai ales în preajma sărbătorilor creștine și nu numai, având reședința la Săvârșin.

La slujbă a participat și domnul Alexandru-Tiberiu Dekany, copreședinte al Societății Amicii Regelui Mihai. „Astăzi este una dintre zilele acelea care, deși știi că sunt inevitabile, preferi să crezi că nu vor veni niciodată. Dumnezeu să o odihnească în pace pe Majestătea Sa Regina Ana a României! Sincere condoleanțe Familiei Regale! Dumnezeu să-l aibă în pază pe Regele Mihai”, a declarat Tiberiu Dekany.

Marți va avea loc o altă slujbă de pomenire la Săvârșin, locul unde Familia Regală a României își petrecea marile sărbători creștine.

Sfânta Liturghie arhierescă în biserica Parohiei Arad – Faleză Sud

În Duminica a 6-a după Rusalii, Înaltpreasfințitul Părinte Timotei, Arhiepiscopul Aradului, a fost prezent în mijlocul credincioșilor din Parohia „Sfântul Nicolae”, Arad-Faleză Sud.

Cu acest prilej, Chiriarhul arădean, înconjurat de preoții acestei parohii și mulțime de credincioși, a săvârșit Sfânta Liturghie în biserica aflată în construcție.

La momentul rânduit, Chiriarhul, a vorbit celor prezenți despre „Puterea lui Dumnezeu” (cf. pericopelor scripturistice ale duminicii: Rom. 12; Matei 9), ca însușire a ființei Sale din care a dat și oamenilor, făcându-se referire la iertarea păcatelor prin Mântuitorul și la succesiunea apostolică, adică ierarhia bisericească. În acest cadru se cuvine a ține dreapta socoteală pentru ca darurile lui Dumnezeu, roadă a puterii Sale, să fie folosite după voia Sa spre realizarea planului divin pentru lume. Totodată, Înaltpreasfinția Sa i-a îndemnat pe credincioși pentru vremea postului ce urmează în a se folosi spre mărturisire și iertare.

Părintele paroh Pavel Brândușe a mulțumit Chiriarhului pentru vizita efectuată și binecuvântarea arhierescă oferită credincioșilor acestei parohii.

Prezență arhierescă la Zilele Comunei Vinga

Sâmbătă, 30 iulie 2016, credincioșii din parohia Ortodoxă Vinga, în frunte cu domnul Primar Sorin Negrei și domnul vicepreședinte al Consiliului Județean Ovidiu-Sergiu Bălcea, au avut bucuria de al avea în mijlocul lor pe Înalt Preasfințitul Arhiepiscop Timotei al Aradului. Cu această ocazie Ierarhul înconjurat de un sobor de preoți alcătuit din Protopopul de Florida, Dumitru Viorel Sasu, Pr. Ic. Stavr. Liviu Suciu, pr. ic. Nicolae Ursu de la Parohia Mănăstur și de actualul preot paroh Răzvan Sas, au săvârșit la orele dimineții o slujbă de parastas pentru toți preoții și protopopii care au slujit de-a lungul timpului în această Parohie. După acest eveniment, în sala de ședințe a Consiliului local a avut loc un Sipozion consacrat aniversării a 90 de ani de la Sfințirea noii biserici ortodoxe din Vinga, moderat de domnul inginer Ioan Rancov, om de cultură, istoric dar și fost primar al acestei localități. Cu această ocazie IPS Arhiepiscop Timotei a vorbit celor prezenți despre importanța localității din punct de vedere bisericesc insistând asupra legăturilor cu importantele centre, între care se află Timișoara și Aradul, în care au activat cei trei protopopi care au și slujit în acest sfânt locaș și pe care i-a cunoscut personal Patrichie Țiucra (1917-1926) ctitorul acestei biserici care în urma meritelor sale deosebite a fost numit protopop al Timișoarei având un rol deosebit la ridicarea Catedralei Mitropolitane din Timișoara. Sava Traian Seculin(1926-1937) care s-a impus prin prestanță și respect precum și de muzicologul Alexandru Bocșianu (1936-1967), care încă înainte de a veni la Vinga ca protopop, a funcționat în Corul mixt Doina Banatului al Parohiei Timișoara Principele Carol în luna noiembrie 1931, devenind și primul lui dirijor. Pentru activitatea muzicală deosebită diaconul Alexandru Bocșianu a fost ales secretar în Comitetul Județean al Asociației Corurilor și Fanfarelor Române din Banat pe județul Timiș Torontal cu sediul la Timișoara. În plus și principalii constructori ai bisericii, adică arhitecții Ștefan Toth și Constantin Purcariu. De asemenea, a elogiat ținuta credincioșilor din Vinga ilustrată de buna înțelegere ecumenică și cetățenească între cei de diferite naționalități și culte religioase. De asemenea au luat cuvântul și ceilalți preoți care au slujit în acest locaș sfânt Pr. Prot Viorel Sasu(1967-1974), Pr.Ic stavr. Liviu Suciu(1974-2014) care în alocuțiunile lor și-au adus aminte de vremurile frumoase petrecute în această parohie.

Tot în cadrul acestui eveniment a fost prezentată și monografia Biserica Ortodoxă din Vinga – scurt istoric, scrisă de ing. Ioan Rancov și pr. Răzvan Sas.

După terminarea simpozionului oficialitățile locale și județene au fost invitate la inaugurarea parcului de agrement atât pentru cei tineri cât și pentru cei vârstnici, un loc în care se pot desfășura de acum înainte activități culturale dar și sportive, primarul adresând un cuvânt despre importanța acestui parc. O alocuțiune a fost rostită și de către reprezentantul Consiliului Județean. În discuțiile purtate la masa oficială s-au accentuat bunele raporturi dintotdeauna dintre românii și bulgarii din aceste părți, la evenimeni fiind prezentă și

o delegație a acestora de peste hotare. Înaltpreasfințitul Părinte Timotei i-a felicitat pe organizatori pentru noile realizări. Ziua s-a încheiat cu o agapă creștină.

Ziua Imnului Național sărbătorită la Arad

Ziua Imnului Național a fost marcată, vineri, la Arad printr-un ceremonial militar și religios, la care au participat reprezentanți ai administrațiilor locale și județene, ai instituțiilor deconcentrate, ai partidelor politice, precum și veterani.

Manifestările dedicate Imnului Național al României au debutat vineri dimineața, la ora 9.00, prin oficierea unei slujbe religioase de către ÎPS Timotei Seviciu, Arhiepiscopul Aradului. În alocuțiunea rostită, Înaltpreasfinția Sa a elogiat prin cuvinte alese imnul țării și importanța lui pentru poporul nostru, făcând o trecere în revistă a apariției sale, o implicare deosebită în apariția acestuia având-o tocmai oamenii de cultură ai Bisericii. Programul a continuat cu o scurtă alocuțiune privind simbolistica versurilor imnului național al României, susținută de reprezentantul Muzeului Județean Arad. Manifestările s-au încheiat cu intonarea imnului național de către întreaga asistență.

În cadrul manifestării, muzeograful Bogdan Ivașcu, de la Complexul Muzeal Arad, a vorbit despre istoricul și semnificația Zilei Imnului Național, ceremonialul încheindu-se cu intonarea Imnului Național al României de către cei prezenți.

La eveniment au participat și primarul municipiului, dl.ing.Gheorghe Falcă, vicepreședintele Consiliului Județean, Claudia Boghicevici, dar și subprefectul județului, Florentina Horgea.

Ceremonialul și manifestările evocatoare dedicate acestui eveniment național au fost organizate de Instituția Prefectului, Consiliul Județean, Primăria municipiului Arad, Comandamentul Garnizoanei, precum și Arhiepiscopia Aradului.

Ziua Imnului național este sărbătorită la 29 iulie, anual, potrivit Legii 99, din 26 mai 1998, pentru proclamarea Zilei Imnului Național al României, „se proclamă ziua de 29 iulie Ziua Imnului național al României – Deșteaptă-te, române, simbol al unității Revoluției Române din anul 1848”. La 29 iulie 1848, „Deșteaptă-te române!” a fost cântat pentru prima dată în Parcul Zăvoi din Râmnicu Vâlcea. La originea Imnului Național al României se află poemul patriotic „Un răsunset” de Andrei Mureșanu, publicat în numărul iunie-iulie 1848 al suplimentului „Foaie pentru minte, inimă și literatură”, pe o melodie culeasă de Anton Pann. Conținutul profund patriotic și național al poeziei a fost de natură să însuflețească numeroasele adunări ale militanților pașoptiști pentru drepturi naționale, mai ales din Transilvania, Nicolae Bălcescu numind acest imn „o adevărată Marsilieză românească”.

Imnul a fost intonat în timpul Războiului de Independență, în Primul Război Mondial și la Marea Unire din 1918. A fost, de asemenea, intonat în al Doilea Război Mondial. „Deșteaptă-te române!” a fost interzis după instaurarea regimului comunist, timp de aproape o jumătate de secol. A fost cântat, însă, în timpul Revoltei de la Brașov, din 15 noiembrie 1987, și în timpul Revoluției din decembrie 1989.

Imediat după Revoluția din decembrie 1989, „Deșteaptă-te române!” a fost ales Imn Național al României, fiind consacrat prin Constituția din 1991. Conform Constituției României, Imnul Național este considerat simbol național, alături de drapelul tricolor, stema țării și sigiliul stat.

(Știrile au fost preluate de pe site-urile episcopiaaradului.ro și basilica.ro)

COMITETUL DE REDACȚIE

Președinte de onoare: ÎPS. Dr. TIMOTEI SEVICIU, Arhiepiscop al Aradului
 Redactori coordonatori: Pr. IOAN TULCAN, Pr. CONSTANTIN RUS
 Secretari de redacție: Pr. ADRIAN MURG, Diac. CAIUS CUȚARU,
 Pr. CRISTINEL IOJA
 Administrație: Pr. FILIP ALBU, Pr. LUCIAN FARCAȘIU

Articolele și corespondența se trimit pe adresa redacției:

Str. Academia Teologică, nr. 9, Arad
Tel/Fax: 0257-285.855, calea_mantuirii@yahoo.com
Tipărit la Poudique srl Arad.
ISSN: 1582-1951; Preț: 1 leu
Costul unui abonament este de 50 lei anual.